Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS FÖRSTA DIREKTIV

av den 5 mars 1979

om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva direkt livförsäkringsrörelse

(79/267/EEG)

(EGT L 63, 13.3.1979, s. 1)

Ändrat genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**A1**	Anslutningsakten för Grekland (*)	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Anslutningsakten för Spanien och Portugal (*)	L 302	23	15.11.1985

(*) Denna rättsakt finns inte publicerad på svenska.

▼B

RÅDETS FÖRSTA DIREKTIV

av den 5 mars 1979

om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva direkt livförsäkringsrörelse

(79/267/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 49 och 57 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ([1]),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ([2]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([3]), och

med beaktande av följande:

Det är viktigt att undanröja vissa skillnader mellan olika nationella tillsynsregler för att göra det lättare att starta och driva livförsäkringsverksamhet. För att nå detta mål och samtidigt tillförsäkra försäkringstagare och förmånstagare i samtliga medlemsstater ett tillräckligt skydd skall bestämmelserna avseende de finansiella krav som ställs på livförsäkringsföretagen samordnas.

En indelning i försäkringsklasser är nödvändig, främst för att bestämma vilka former av försäkringsverksamhet som omfattas av obligatorisk auktorisation.

Vissa ömsesidiga institut bör undantas från tillämpningsområdet för detta direktiv, om de på grund av sin rättsliga ställning uppfyller skäliga villkor beträffande säkerhet och finansiella krav. Vissa institut, vars verksamhet täcker endast en mycket begränsad sektor och som är begränsad genom institutens stadgar, bör också undantas.

Medlemsstaterna tillämpar olika bestämmelser och olika praxis för samtidig verksamhet avseende livförsäkring och annan försäkring än livförsäkring. Nyetablerade företag bör inte medges att driva dessa två verksamhetsgrenar samtidigt. Medlemsstaterna bör däremot ha rätt att medge redan etablerade företag som driver dessa verksamhetsgrenar samtidigt att fortsätta med detta, förutsatt att varje verksamhetsgren har sin egen ledning, detta för att försäkringstagarnas intressen, när det gäller livförsäkring respektive annan försäkring än livförsäkring, skall tillvaratas och för att de finansiella minimiförpliktelser som åvilar en av dessa försäkringsgrenar inte skall bäras av den andra verksamhetsgrenen. Om något sådant företag önskar etablera sig i en medlemsstat för att där driva verksamhet med livförsäkring, bör den för detta ändamål inrätta ett dotterföretag som under en övergångsperiod kan utnyttja vissa förmånliga villkor. För redan etablerade företag, som utövar samtidig verksamhet avseende livförsäkring och annan försäkring än livförsäkring, bör en medlemsstat ha möjlighet att föreskriva att företagen, om de är etablerade inom statens territorium, skall upphöra med denna samtidiga verksamhet. Specialiserade företag bör stå under särskild tillsyn, när ett företag som meddelar annan försäkring än livförsäkring tillhör samma finansiella företagsgrupp som ett livförsäkringsbolag.

Livförsäkringsverksamhet är föremål för officiell auktorisation och tillsyn i varje medlemsstat. Villkoren för att bevilja eller återkalla en sådan auktorisation måste läggas fast. Ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation eller om återkallande av en auktorisation måste kunna göras till föremål för domstolsprövning.

När det gäller tekniska reserver, inklusive premiereserven, kan samma regler göras tillämpliga som gäller för annan försäkring än livförsäkring, innebärande att reserverna skall vara lokaliserade till det land där verksamheten bedrivs samt att det landets bestämmelser skall tillämpas beträffande beräkningsmetod, placeringsslag och för värdering av tillgång-

([1]) EGT nr C 35, 28.3.1974, s. 9.
([2]) EGT nr C 140, 13.11.1974, s. 44.
([3]) EGT nr C 109, 19.9.1974, s. 1.

▼B

arna. Även om det är önskvärt att dessa frågor samordnas, är det inte nödvändigt att detta sker inom ramen för detta direktiv, varför sådan samordning kan ske längre fram.

För att skydda sig mot svängningar i verksamheten är det nödvändigt för försäkringsföretagen att ha, utöver tekniska reserver — inklusive premiereserver — av tillräcklig storlek för att kunna uppfylla sina försäkringsåtaganden, en kompletterande reserv i form av en s.k. solvensmarginal, som skall motsvaras av fria tillgångar och, med tillsynsmyndighetens godkännande, av andra, dolda tillgångar. För att man skall kunna vara säker på att de krav som ställs på försäkringsföretagen är grundade på objektiva kriterier som tillförsäkrar företag av samma storlek likvärdiga konkurrensvillkor, bör solvensmarginalen stå i förhållande till respektive företags totala åtaganden samt till arten och storleken av de risker som hänför sig till de olika slag av verksamhet som ligger inom ramen för detta direktiv. Solvensmarginalen bör därför vara olika stor beroende på om det rör sig om placeringsrisk, dödsfallsrisk eller förvaltningsrisk. Den bör följaktligen bestämmas på grundval av premiereserven och den risksumma som företagens åtaganden omfattar, av inbetalda premier eller bidrag, av endast reserver eller av tillgångar i tontiner.

Ett krav måste vara att det finns en garantifond som till storlek och sammansättning ger garanti för att företagen redan vid sitt bildande förfogar över tillräckliga resurser, och att solvensmarginalen inte vid något tillfälle vid utövandet av verksamheten underskrider ett visst säkerhetsminimum. Denna garantifond skall i sin helhet eller till viss angiven del bestå av öppet redovisade tillgångar.

Det är nödvändigt att utforma bestämmelser för det fall att ett företags ekonomiska ställning medför att det har svårt att uppfylla sina försäkringsåtaganden.

De samordnade reglerna för att driva direkt försäkringsverksamhet inom gemenskapen skall i princip tillämpas på alla försäkringsföretag på marknaden och följaktligen också på agenturer och filialer till företag med huvudkontor utanför gemenskapen. Det bör emellertid finnas särskilda bestämmelser om tillsyn över sådana agenturer och filialer med hänsyn till att dessa företags tillgångar befinner sig utanför gemenskapen.

Det är önskvärt att avtal av reciprok natur kan ingås med tredje land för att ge möjlighet till lättnader i sådana särskilda bestämmelser, utan att frångå principen att sådana agenturer och filialer inte skall behandlas förmånligare än företag inom gemenskapen.

Vissa övergångsbestämmelser behövs, främst för att små och medelstora företag, som redan driver verksamhet, skall kunna anpassa sig till de krav som medlemsstaterna måste införa enligt detta direktiv, varvid artikel 53 i fördraget skall gälla.

Artikel 52 i fördraget har varit direkt tillämplig efter övergångsperiodens utgång. Efter denna tidpunkt finns följaktligen inget behov av att anta direktiv som upphäver begränsningar i etableringsfriheten. Bestämmelserna om vandelsintyg eller konkursfrihetsbevis i direktiv 73/240/EEG av den 24 juli 1973 om upphävande av begränsningar i etableringsfriheten för verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring [1] innebär emellertid inte restriktioner i egentlig bemärkelse och behövs även för livförsäkring. De skall därför ingå i detta samordningsdirektiv.

Det är viktigt att de samordnade reglerna tillämpas enhetligt, och att det därför skapas förutsättningar för ett nära samarbete mellan kommissionen och medlemsstaterna på detta område.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Detta direktiv rör rätten att starta och driva självständig direkt försäkringsverksamhet, utövad av försäkringsföretag etablerade i en medlemsstat eller

[1] EGT nr L 228, 16.8.1973, s. 20.

▼B

som önskar etablera sig där, avseende de former av verksamhet som anges nedan.

1. Följande försäkringsformer, när dessa grundar sig på avtal:

   a) Livförsäkring, dvs. försäkring som omfattar särskilt kapitalförsäkring för livsfall och/eller dödsfall, livförsäkring med återbetalning av erlagda premier, tontiner, försäkring som utfaller vid äktenskaps ingående och försäkring som utfaller vid födelsen.

   b) Livräntor.

   c) Tilläggsförsäkring som meddelas av livförsäkringsföretag, särskilt försäkring mot personskada inklusive arbetsoförmåga, försäkring mot dödsfall på grund av olyckshändelse och försäkring mot invaliditet förorsakad av olyckshändelse eller sjukdom, i de fall sådan försäkring tecknas som tillägg till livförsäkring.

   d) Det slags permanent, inte uppsägningsbar sjukförsäkring som finns i Irland och i Storbritannien (”permanent health insurance not subject to cancellation”).

2. Följande verksamhetsformer, när dessa grundar sig på avtal och i den utsträckning de är föremål för tillsyn av de administrativa myndigheter som svarar för tillsynen av privat försäkringsverksamhet och om verksamheten är auktoriserad i vederbörande land:

   a) Tontiner, som innebär inrättande av medlemssammanslutningar för gemensam kapitalisering av bidragen och för fördelning av därigenom uppbyggda medel bland de överlevande eller förmånstagare till den avlidne.

   b) Verksamhet avseende ”capital redemption” grundad på försäkringstekniska beräkningar, som omfattar förpliktelser med fastställd varaktighet och beloppsstorlek mot inbetalning av ett engångsbelopp eller fastställda periodiska inbetalningar.

   c) Förvaltning av pensionsfonder, dvs. verksamhet som för ifrågavarande företag består i att förvalta investeringar, speciellt av tillgångar för täckning av reserverna i de verksamhetsenheter som svarar för betalningar vid dödsfall, under försäkringstagarnas livstid eller i händelse av nedläggning eller inskränkning av verksamhetskälla.

   d) Verksamhet som avses i c, när den är förenad med försäkring för värdesäkring av kapital eller betalning av minimiränta.

   e) Verksamhet som bedrivs av försäkringsföretag som avses i kapitel 1, avdelning 4 i bok IV av den franska ”Code des assurances”.

3. Verksamhet som relateras till livslängd och som regleras i lagstiftningen rörande socialförsäkring, när sådan verksamhet bedrivs eller förvaltas på egen risk av försäkringsföretag i enlighet med lagstiftningen i medlemsstaten.

Artikel 2

Detta direktiv gäller ej

1. de försäkringsklasser som anges i bilagan till rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring ([1]), härnedan kallat det *första samordnings direktivet för annan försäkring än livförsäkring*; dock med förbehåll för artikel 1.1 c i detta direktiv,

2. verksamhet som utövas av ömsesidiga understödsinstitut där förmånerna varierar med tillgången på medel, medan bidragen från medlemmarna utgörs av ett fastställt belopp,

3. verksamhet som bedrivs av andra organisationer än företag som avses i artikel 1, och som har till ändamål att tillhandahålla förmåner för anställda eller självständiga näringsidkare, som är knutna till ett företag eller grupp av företag eller till en viss bransch eller grupp av branscher, i händelse av dödsfall eller överlevnad eller vid nedläggning eller inskränkning av verksamhetskällan, oavsett om de åtaganden som

([1]) EGT nr L 228, 16.8.1973, s. 3.

▼B

verksamheten omfattar vid varje tillfälle helt motsvaras av premiereserven,

4. försäkring som omfattas av ett lagfäst socialförsäkringssystem, om annat inte följer av bestämmelserna i artikel 1.3.

Artikel 3

Detta direktiv gäller ej

1. organisationer som tillhandahåller försäkringsförmåner endast vid dödsfall och där storleken av förmånerna inte överstiger den genomsnittliga begravningskostnaden för en avliden eller där förmånerna utgår i natura,

2. ömsesidiga institut, då

   — stadgarna innehåller bestämmelser som medger uttag av extra bidrag eller minskning av förmånerna eller uttag av bidrag från andra personer som förbundit sig härtill, och

   — den årliga premieinkomsten för de verksamheter som omfattas av detta direktiv inte överstiger 500 000 beräkningsenheter under tre på varandra följande år. Om detta belopp överskrids under tre på varandra följande år skall bestämmelserna i detta direktiv gälla från och med det fjärde året.

Artikel 4

Detta direktiv gäller inte ”Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen” i Tyskland eller ”Caisse d’épargne de l’État” i Luxemburg, såvida inte deras stadgar ändras med avseende på omfattningen av deras verksamhet.

Artikel 5

I detta direktiv avses med

a) *beräkningsenheten:* den europeiska beräkningsenheten enligt definition i artikel 10 i finansförordningen av den 21 december 1977 rörande Europeiska gemenskapernas allmänna budget [1]; varje gång hänvisning görs i detta direktiv till beräkningsenheten skall värdet i den nationella valutan fr.o.m. den 31 december varje år vara det värde som gällde sista dagen i närmast föregående oktober månad för vilken dag värden för den europeiska beräkningsenheten finns noterade i samtliga valutor inom gemenskapen,

b) *valutamatchande* tillgångar: sådana tillgångar, som motsvarar försäkringsförpliktelser som kan krävas infriade i en viss valuta, och som är uttryckta eller realiserbara i samma valuta,

c) *tillgångarnas* lokalisering: förekomsten av tillgångar i form av lös eller fast egendom i en medlemsstat, dock utan något krav på deposition av lös egendom eller åtgärder som innebär en inskränkning avseende fast egendom som t.ex. inteckning; tillgångar som utgörs av fordringar skall anses belägna i den medlemsstat där de skall infrias,

d) *risksumma:* det belopp som skall utbetalas vid dödsfall, minus premiereserven för huvudrisken.

AVDELNING II

REGLER AVSEENDE FÖRETAG MED HUVUDKONTOR INOM GEMENSKAPEN

Avsnitt A

Villkor för etablering

Artikel 6

1. Varje medlemsstat skall för verksamheter som avses i detta direktiv inom sitt territorium föreskriva auktorisation av behörig myndighet.

(1) EGT nr L 356, 31.12.1977, s. 1.

▼B

2. En ansökan om sådan auktorisation skall göras hos den behöriga myndigheten i respektive medlemsstat av

a) varje företag som etablerar sitt huvudkontor inom en sådan medlemsstats territorium,

b) varje företag som har sitt huvudkontor i en annan medlemsstat och som etablerar en filial eller agentur inom medlemsstatens territorium,

c) varje företag som, efter att ha beviljats sådan auktorisation som krävs enligt a eller b ovan, utvidgar sin verksamhet inom en sådan medlemsstats territorium till andra försäkringsklasser,

d) varje företag som, efter att ha beviljats auktorisation för viss del av en medlemsstats territorium enligt artikel 7.1 utvidgar sin verksamhet utöver sådan del.

3. Medlemsstaterna får inte föreskriva deposition eller ställande av säkerhet som villkor för auktorisation.

Artikel 7

1. En auktorisation skall vara gällande inom hela medlemsstatens territorium, såvida inte sökanden, inom ramen för vad landets lag medger, ansöker om auktorisation att bedriva verksamheten endast inom en del av medlemsstatens territorium.

2. En auktorisation skall beviljas för en viss försäkringsklass. Indelningen i klasser återfinns i bilagan. Auktorisationen skall omfatta hela försäkringsklassen, såvida inte den sökande önskar försäkra endast en del av de risker som hänför sig till en sådan klass.

Tillsynsmyndigheterna får inskränka en auktorisation som ansöks för någon av klasserna till att omfatta enbart de verksamhetsformer som anges i den verksamhetsplan som nämns i artiklarna 9 och 11.

3. Varje medlemsstat får bevilja en auktorisation för två eller flera klasser, när medlemsstatens författningar medger samtidig verksamhet med de försäkringsklasser som avses.

Artikel 8

1. Varje medlemsstat skall föreskriva, att försäkringsföretag som etableras inom dess territorium och som ansöker om auktorisation skall

a) anta någon av följande företagsformer:

— Belgien
”société anonyme — naamloze vennootschap”, ”société en commandite par actions — vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen”, ”association d’assurance mutuelle — onderlinge verzekeringsmaatschappij”, ”société coopérative — coöperative vennootschap”,

— Danmark
”aktieselskaber”, ”gensidige selskaber”,

— Förbundsrepubliken Tyskland
”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, ”Öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen”,

▼A1

— in the case of the Hellenic Republic:
”ανώνυμη εταιρία»,

▼B

— Frankrike
”société anonyme”, ”société à forme mutuelle à cotisation fixes”, ”société à forme tontinière”,

— Irland
”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts” och ”societies registered under the Friendly Societies Acts”,

— Italien

▼B

”società per azioni”, ”società cooperativa”, ”mutua di assicurazione” och offentligrättsliga institutioner som avses i artikel 1883 i codice civile,

— Luxemburg
”société anonyme”, ”société en commandite par actions”, ”association d’assurances mutuelles”, ”société coopérative”,

— Nederländerna
”naamloze vennootschap”, ”onderlinge waarborgmaatschappij”,

— Storbritannien
”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”societies registered under the Friendly Societies Act”, de försäkringsgivare som uppträder under beteckningen ”Lloyd’s”,

▼A2

— in the case of the Kingdom of Spain:
”sociedad anónima”, ”sociedad mutua”,

— in the case of the Portuguese Republic:
”sociedade anónima”;

▼B

vidare får medlemsstaterna, i förekommande fall, etablera företag inom ramen för gällande offentligrättsliga lagstiftning eller dess motsvarighet, förutsatt att ändamålet för sådan verksamhet är försäkringsrörelse på samma villkor som privaträttsligt verksamma företag,

b) begränsa sin affärsverksamhet till verksamhet som avses i detta direktiv och sådan verksamhet som är direkt anknuten till denna, med uteslutande av all annan affärsverksamhet,

c) förete en verksamhetsplan enligt artikel 9,

d) inneha den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 20.2.

2. Ett företag som ansöker om auktorisation att utvidga sin verksamhet till andra försäkringsklasser eller, i sådant fall som avses i artikel 6.2 d, till en annan del av medlemsstatens territorium skall förete en verksamhetsplan enligt artikel 9 avseende sådana andra försäkringsklasser eller sådan annan del av territoriet.

Företaget skall dessutom kunna visa att det har den solvensmarginal som föreskrivs i artikel 19 och sådan garantifond som avses i artikel 20.1 och 20.2.

3. Dessa samordningsåtgärder skall inte hindra medlemsstaterna att tillämpa bestämmelser enligt vilka det krävs tekniska yrkeskvalifikationer hos styrelsemedlemmar och verkställande ledning eller godkännande av stiftelseurkund, bolagsordning, allmänna och särskilda försäkringsvillkor, grunderna för beräkning av främst de premier och reserver som avses i artikel 17 samt alla andra handlingar som krävs för normal tillsyn.

4. Ovannämnda bestämmelser får inte innebära att en ansökan om auktorisation skall behandlas med hänsyn till marknadens ekonomiska behov.

Artikel 9

En verksamhetsplan som avses i artikel 8.1 c och 8.2 skall innehålla uppgifter eller dokumentation om

a) de slag av åtaganden som företaget avser att försäkra, de allmänna och särskilda försäkringsvillkor som det avser att tillämpa,

b) de grunder som företaget avser att tillämpa för varje verksamhetsgren, inklusive de uppgifter som behövs för beräkning av de premier och reserver som avses i artikel 17,

c) grundprinciperna för återförsäkring,

d) sammansättningen av minsta garantifonden,

e) uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner samt för ändamålet avsatta medel,

samt, därutöver, beträffande de första tre räkenskapsåren

f) en prognos för balansräkning,

▼B

g) en plan med detaljerade uppskattningar av intäkter och kostnader med avseende på direkt försäkring, mottagen och avgiven återförsäkring,

h) uppskattade finansiella medel avsedda att täcka försäkringsförpliktelser och solvensmarginal.

Artikel 10

1. Varje medlemsstat skall föreskriva att ett företag som har sitt huvudkontor inom en annan medlemsstats territorium och som ansöker om auktorisation för etablering av en agentur eller en filial skall

a) förete sin stiftelseurkund och sin bolagsordning samt en förteckning över styrelsemedlemmar och personer som ingår i den verkställande ledningen,

b) förete ett intyg, utfärdat av behörig myndighet i det land där huvudkontoret ligger, till styrkande av vilka försäkringsklasser som får omfattas av företagets verksamhet och att företaget har en minsta garantifond eller, om en större erfordras, den minsta solvensmarginal som beräknas enligt artikel 19, med angivande även av de försäkringsklasser företaget faktiskt meddelar försäkring för och de finansiella medel som avses i artikel 11.1 e,

c) förete en verksamhetsplan enligt artikel 11,

d) utse ett ombud som har sin stadigvarande hemvist i värdlandet samt tillräckliga befogenheter för att ingå för företaget bindande rättshandlingar med tredje man och att representera företaget inför värdlandets myndigheter och vid dess domstolar; är ombudet en juridisk person måste dess huvudkontor finnas i värdlandet och denna juridiska person skall i sin tur till sitt ombud utse en fysisk person som uppfyller ovannämnda krav. Det utsedda ombudet skall kunna avvisas av en medlemsstat endast av skäl som hänför sig till krav på god vandel eller till sådana yrkesmässiga kvalifikationer som krävs även för personer som ingår i ledningen för företag som har huvudkontor i den medlemsstaten.

2. Vid en ansökan om att utvidga verksamheten för agenturen eller filialen till andra försäkringsklasser eller — i fall som avses i artikel 6.2 d — till andra delar av en medlemsstats territorium, skall varje medlemsstat kräva att sökanden företer en verksamhetsplan enligt artikel 11 och att sökanden uppfyller villkoren enligt punkt 1 b.

3. Dessa åtgärder för samordning skall inte hindra medlemsstaterna att tillämpa bestämmelser enligt vilka det för alla försäkringsföretag krävs godkännande av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, grunderna för beräkning av främst de premier och reserver som avses i artikel 17 samt alla andra handlingar som krävs för normal tillsyn.

4. Ovannämda bestämmelser får inte innebära att en ansökan om auktorisation skall behandlas med hänsyn till marknadens ekonomiska behov.

Artikel 11

1. En verksamhetsplan som avses i artikel 10.1 c och 10.2 för en agentur eller filial skall innehålla uppgifter eller dokumentation om

a) de slag av åtaganden som företaget avser att försäkra i värdlandet; de allmänna och särskilda försäkringsvillkor som det avser att tillämpa,

b) de grunder som företaget avser att tillämpa för varje verksamhetsgren, inklusive de uppgifter som behövs för beräkning av de premier och reserver som avses i artikel 17,

c) grundprinciperna för återförsäkring,

d) företagets solvensmarginal enligt artiklarna 18, 19 och 20,

e) uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner samt för ändamålet avsatta medel,

samt, därutöver, beträffande de första tre räkenskapsåren

f) en prognos för balansräkning för agenturen eller filialen,

g) en plan med detaljerade uppskattningar av intäkter och kostnader med avseende på direkt försäkring, mottagen och avgiven återförsäkring.

▼B

2. Till verksamhetsplanen skall fogas en balansräkning och en resultaträkning för rörelsen för vart och ett av de senaste tre räkenskapsåren. Har företaget emellertid ej bedrivit verksamhet under tre räkenskapsår skall ovannämnda räkenskapshandlingar bifogas endast för de avslutade räkenskapsåren.

3. Verksamhetsplanen skall tillsammans med uppgifter om iakttagelser gjorda av behöriga tillståndsgivande myndigheter överlämnas till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där företaget har sitt huvudkontor. Sistnämnda myndigheter skall meddela sin uppfattning till de förstnämnda myndigheterna inom tre månader efter mottagande av handlingarna. Om något yttrande inte lämnas inom denna tid, skall det anses vara till förmån för den sökande.

Artikel 12

Varje beslut om avslag på en ansökan om auktorisation skall åtföljas av en närmare motivering och ges företaget till känna.

Varje medlemsstat skall se till att ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation kan göras till föremål för prövning av domstol.

Sådan rätt till domstolsprövning skall även finnas i de fall där behöriga myndigheter inte behandlat en ansökan om auktorisation inom sex månader från den dag ansökan mottogs.

Artikel 13

1. Om inte annat följer av punkt 3 får inget företag samtidigt i en medlemsstat bedriva verksamhet som avses i bilagan till det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring, och verksamhet av de slag som anges i artikel 1 i detta direktiv.

2. När ett företag med verksamhet som avses i bilagan till det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring är finansiellt, affärsmässigt eller administrativt anknutet till ett företag som bedriver verksamhet som avses i detta direktiv, skall tillsynsmyndigheterna i de medlemsstater inom vars territorier huvudkontoren för ovannämnda företag är belägna se till att respektive företags redovisning inte förlorar i tydlighet genom avtal mellan företagen eller genom andra åtgärder som kan påverka fördelningen av kostnader och intäkter.

3. Om inte annat följer av punkt 6 får företag, som vid tidpunkten för anmälan av detta direktiv samtidigt i en medlemsstat bedriver båda de former av verksamhet som avses i punkt 1, fortsätta med detta förutsatt att det för varje verksamhetsform upprättas en särskild förvaltning enligt artikel 14.

4. De företag som avses i punkt 3 får etablera agenturer eller filialer i andra medlemsstater endast för de försäkringsklasser som anges i bilagan till det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring.

5. De företag som avses i punkt 3 får, genom att etablera dotterföretag i andra medlemsstater för verksamhet som avses i detta direktiv, utnyttja i artikel 35 angivna villkor och fördelar under en övergångstid av 10 år från dagen för anmälan av detta direktiv, förutsatt att det inte redan tidigare har en agentur eller filial som i sådana medlemsstater bedriver annan försäkringsverksamhet än som avses i detta direktiv.

6. a) Varje medlemsstat får föreskriva att företag med huvudkontor inom dess territorium skall, inom en tidsperiod som fastställs av medlemsstaten, upphöra med sådan samtidigt bedriven verksamhet som de utövade vid tiden för anmälan av detta direktiv.

   b) Efter samråd med tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där huvudkontoret är beläget, särskilt med avseende på den tid inom vilken sådana åtgärder skall vidtas, får varje medlemsstat ställa detta krav även på agenturer eller filialer inom dess territorium som samtidigt bedriver båda formerna av verksamhet.

   c) Agenturer och filialer till företag som avses i punkt 3 och som vid tiden för anmälan av detta direktiv bedriver verksamhet inom en viss medlemsstat enbart av sådant slag som omfattas av detta direktiv, får fortsätta med detta. Om företaget vill bedriva verksamhet som omfattas av det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring inom medlemsstatens territorium, får det bedriva den verksamhet som avses i detta direktiv endast genom ett dotterföretag.

▼B

Artikel 14

1. Den särskilda förvaltning som avses i artikel 13.3 skall organiseras på sådant sätt att den verksamhet som avses i detta direktiv hålls avskild från den verksamhet som avses i det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring, för att

— respektive intressen för livförsäkringstagare och försäkringstagare till annan försäkring än livförsäkring inte skall åsidosättas och, i synnerhet för att avkastningen av livförsäkring skall komma livförsäkringstagarna till godo på samma sätt som om försäkringsföretaget endast bedrev verksamhet med livförsäkring,

— de finansiella minimikraven, särskilt när det gäller solvensmarginal, som hänför sig till någon av de två verksamhetsformer som här avses, dvs. en verksamhet enligt detta direktiv respektive en verksamhet enligt det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring, inte belastar enbart den andra verksamhetsformen.

När de finansiella minimikraven uppfyllts enligt de villkor som anges i andra strecksatsen i denna punkt, får företaget dock, förutsatt att tillsynsmyndigheten är informerad härom, utnyttja de öppet redovisade posterna i solvensmarginalen som vid tillfället är tillgängliga för den ena eller andra verksamhetsformen.

Tillsynsmyndigheterna skall granska resultaten av båda verksamheterna för att se till att bestämmelserna i denna punkt uppfylls.

2. a) Räkenskaper skall föras som utvisar hur resultaten för var och en av de två verksamhetsformerna, livförsäkring och annan försäkring än livförsäkring, uppnåtts. För detta ändamål skall alla intäkter (premier, inbetalningar från återförsäkrare och avkastning av placeringar) och alla kostnader (försäkringsersättningar, förstärkning av tekniska reserver, återförsäkringspremier och driftskostnader för försäkringsrörelsen) särredovisas med hänsyn till deras ursprung. Poster som hänför sig till båda verksamhetsformerna skall föras enligt sådana fördelningsprinciper som godkänts av tillsynsmyndigheten.

b) Företagen skall på grundval av sin redovisning utarbeta en särredovisning med specifikation av de poster som ingår i var och en av solvensmarginalerna enligt artikel 18 i detta direktiv och artikel 16.1 i det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring.

3. Om en av solvensmarginalerna är otillräcklig, skall tillsynsmyndigheterna med avseende på den verksamhetsform det gäller vidta de åtgärder som föreskrivs i respektive direktiv, oavsett resultatet av den andra verksamheten. Trots bestämmelserna i punkt 1, första stycket, andra strecksatsen, får bland dessa åtgärder ingå medgivande av överföring från den ena verksamhetsformen till den andra.

AVSNITT B

Villkor för utövande av försäkringsverksamhet

Artikel 15

Medlemsstaterna skall i nära samarbete utöva tillsyn över de auktoriserade företagens finansiella situation.

Artikel 16

Tillsynsmyndigheten i den medlemsstat inom vars territorium företagets huvudkontor finns skall kontrollera företagets solvens beträffande all verksamhet. Tillsynsmyndigheterna i de övriga medlemsstaterna skall tillhandahålla all den information som behövs för att göra sådan kontroll möjlig.

Artikel 17

1. Varje medlemsstat inom vars territorium ett försäkringsföretag utövar verksamhet skall föreskriva att företaget avsätter tillräckliga tekniska reserver, inklusive premiereserv.

▼B

Storleken av de tekniska reserverna, inklusive premiereserven, skall bestämmas enligt de i staten gällande reglerna eller, om sådana regler saknas, enligt i medlemsstaten gällande praxis.

2. För de tekniska reserverna, inklusive premiereserven, skall finnas motsvarande och valutamatchande tillgångar lokaliserade till det land där verksamheten bedrivs. Medlemsstaterna kan emellertid medge lättnader i fråga om valutamatchning och beträffande tillgångars lokalisering. Lättnader i fråga om valutamatchning skall ske med beaktande av vad som utmärker sådan livförsäkring som huvudsakligen innebär långfristig kapitalförsäkring.

Luxemburg får, med hänsyn till sin speciella situation, bibehålla det garantisystem för tekniska reserver, inklusive premiereserv, som gäller vid tiden för anmälan av detta direktiv till dess samordningen av lagstiftningen beträffande likvidation av företag är genomförd.

Reglerna i det land där verksamheten utövas skall vara bestämmande för vad sådana tillgångar får utgöras av och, i förekommande fall, i vilken utsträckning de får ingå i de tekniska reserverna, inklusive premiereserv, samt hur sådana tillgångar skall värderas.

Efterlevnaden av dessa bestämmelser får kontrolleras av en från företaget fristående person eller institution med uppdrag att på platsen kontrollera om de tillgångar som motsvarar de tekniska reserverna, inklusive premiereserven, står i överensstämmelse med föreskrifterna. Denna uppgift skall ankomma särskilt på en ”Treuhänder” i Tyskland och en ”tillidsmand” i Danmark.

3. Om en medlemsstat medger att tekniska reserver, inklusive premiereserv, till någon del utgörs av fordringar på återförsäkrare, skall den fastställa det procenttal som tillåts. Medlemsstaten får i sådant fall, trots bestämmelserna i punkt 2, inte kräva att de tillgångar som utgörs av sådana fordringar skall vara lokaliserade till dess område.

4. Tillsynsmyndigheten i den medlemsstat inom vars territorium företagets huvudkontor finns skall kontrollera att företagets balansräkning utvisar att tillgångar finns som motsvarar de tekniska reserverna, inklusive premiereserven, för försäkringsförpliktelser som företaget iklätt sig i alla de länder där det bedriver verksamhet.

Artikel 18

Varje medlemsstat skall föreskriva att alla företag som har sitt huvudkontor inom dess territorium skall upprätthålla en tillräcklig solvensmarginal i förhållande till sin totala verksamhet.

Solvensmarginalen skall motsvaras

1. av tillgångar i företaget som är fria från alla förutsebara förpliktelser, med avdrag för immateriella värden; här skall främst ingå

   — det inbetalda aktiekapitalet eller, när det gäller ett ömsesidigt försäkringsföretag, det inbetalda garantibeloppet,

   — hälften av ännu inte inbetalt aktiekapital eller garantikapital, så snart den inbetalda delen av nämnda kapital uppgår till 25 %,

   — lagstadgade och fria reserver som inte motsvarar ingångna försäkringsförpliktelser,

   — balanserad vinst;

2. i den utsträckning som detta medges i nationell lag: av de vinstreserver som redovisas i balansräkningen, om dessa kan användas till täckande av förluster och inte har avsatts för utdelning till försäkringstagarna;

3. efter ansökan med bifogade intyg ingiven av företaget till tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där företagets huvudkontor är beläget och med denna myndighets medgivande:

   a) av ett belopp motsvarande 50 % av företagets framtida vinst; vinstens storlek erhålls genom multiplicering av den uppskattade årsvinsten med en faktor som motsvarar försäkringsavtalens genomsnittliga återstående giltighetstid; denna faktor får inte överstiga 10; den uppskattade årsvinsten skall utgöra det aritmetiska genomsnittet av uppnådd vinst under de senaste fem åren i de verksamhetsgrenar som anges i artikel 1;

▼B

grunderna för beräkning av den faktor med vilken den uppskattade årsvinsten skall multipliceras, och de poster som utgör uppnådd vinst, skall fastställas genom överenskommelse mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna i samråd med kommissionen. I avvaktan på en sådan överenskommelse skall dessa poster bestämmas enligt lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium företaget (huvudkontor, agentur eller filial) bedriver sin verksamhet;

när de behöriga myndigheterna definierat begreppet ”uppnådd vinst”, skall kommissionen framlägga ett förslag för harmonisering av detta begrepp genom ett direktiv om harmonisering av försäkringsföretags årsbokslut och om genomförande av sådan samordning som anges i artikel 1.2 i direktiv 78/660/EEG ([1]),

b) om zillmering inte tillämpas eller, när zillmering tillämpas denna inte uppgår till de tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien, av skillnaden mellan en ej zillmerad eller delvis zillmerad premiereserv och en premiereserv zillmerad med en faktor som motsvarar det tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien; detta belopp får emellertid inte överstiga 3,5 % av summan av skillnaderna mellan kapitalbeloppen för livförsäkringar och premiereserven för samtliga försäkringsavtal där zillmering är möjlig; denna skillnad skall minskas med beloppet för ej avskriven anskaffningskostnad som redovisas som tillgång,

c) om tillstånd beviljas av tillsynsmyndigheterna i berörda medlemsstater där företaget bedriver sin verksamhet, av dolda reserver som uppkommit genom undervärdering av tillgångar och övervärdering av skulder, bortsett från premiereserven, i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur.

Artikel 19

Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 20 skall minsta solvensmarginalen bestämmas på följande sätt, beroende på vilken försäkringsklass som avses:

a) För sådan försäkringsverksamhet som avses i artikel 1.1 a och b, med undantag för försäkring knuten till investeringsfonder, och för verksamhet som avses i artikel 1.3, skall minsta solvensmarginalen utgöras av summan av följande två resultat:

— Första resultatet:
Ett tal som motsvarar 4 % av premiereserven avseende direkt försäkringsverksamhet utan avdrag för avgiven och mottagen återförsäkring multipliceras med ett tal som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan den totala premiereserven, beräknad efter avdrag för avgiven återförsäkring, och bruttopremiereserven enligt ovan; dock får detta tal inte vara mindre än 85 %.

— Andra resultatet:
För försäkringsavtal, där risksumman inte är negativ, multipliceras ett tal motsvarande 0,3 % av det totala beloppet för sådan risksumma, som företaget iklätt sig ansvar för, med ett tal som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan det totala beloppet för risksumman, som företaget förblir ansvarigt för efter avgiven återförsäkring och retrocession, och det totala bruttobeloppet för risksumman, utan avdrag för avgiven återförsäkring; dock får detta tal inte vara mindre än 50 %.

När det gäller temporär dödsfallsförsäkring med en längsta löptid av tre år skall ovannämnda multiplikationsfaktor vara 0,1 %; för sådana försäkringar med en löptid på mer än tre år men högst fem år skall denna faktor vara 0,15 %.

b) När det gäller sådan tilläggsförsäkring som avses i artikel 1.1 c skall minsta solvensmarginalen motsvara resultatet av följande beräkning:

— De premier eller bidrag, tilläggsavgifter inräknade, som hänför sig till direkt försäkringsverksamhet, under det närmast föregående räkenskapsåret läggs ihop.

([1]) EGT nr L 222, 14.8.1978, s. 11.

▼B

— Till detta läggs premierna för mottagen återförsäkring under närmast föregående räkenskapsår.

— Från detta belopp dras det totala beloppet för under det senaste räkenskapsåret annullerade premier eller bidrag, liksom det sammanlagda beloppet för skatter och avgifter på premier eller bidrag som ingår i totalbeloppet.

Det sålunda erhållna beloppet delas i två delar, av vilka den första skall uppgå till högst 10 miljoner beräkningsenheter medan den andra utgör restbeloppet; 18 % respektive 16 % av dessa beloppsandelar räknas sedan fram och läggs ihop.

Resultatet erhålls genom att den sålunda framräknade summan multipliceras med ett tal som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar, som företaget har att svara för, beräknade efter avdrag för återförsäkring, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningar; dock får detta tal inte vara mindre än 50 %.

När det gäller den sammanslutning av försäkringsgivare som går under namnet ”Lloyd’s”, skall beräkningen av solvensmarginalen göras med nettopremierna som underlag; dessa skall multipliceras med en enhetlig procentsats som årligen fastställs av tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där huvudkontoret finns. Denna procentsats skall beräknas med hjälp av senaste statistiska uppgifter om utbetalda provisioner. Uppgifter härom skall tillsammans med gjorda beräkningar ges in till tillsynsmyndigheterna i de länder där Lloyd’s är etablerat.

c) När det gäller ”permanent health insurance not subject to cancellation” som avses i artikel 1.1 d och verksamhet som avses i artikel 1.2 b, skall minsta solvensmarginalen motsvara 4 % av premiereserven, beräknad på det sätt som anges för det första resultatet i punkt a i denna artikel.

d) För tontiner som avses i artikel 1.2 a skall minsta solvensmarginalen motsvara 1 % av tillgångarna.

e) För försäkring som avses i artikel 1.1 a och b och som är knuten till investeringsfonder samt för verksamhet som avses i artikel 1.2 c, d och e, skall minsta solvensmarginalen motsvara

— 4 % av premiereserven beräknad på det sätt som anges för det första resultatet i punkt a i denna artikel, i den utsträckning försäkringsföretaget påtar sig en placeringsrisk, samt 1 % av den sålunda beräknade reserven i den utsträckning företaget inte påtar sig någon placeringsrisk, och förutsatt att försäkringsavtalets löptid överstiger fem år och det belopp som avsätts till täckande av förvaltningskostnaderna enligt försäkringsavtalet fastställts för en period som överstiger fem år
plus

— 0,3 % av risksumman beräknad enligt vad som anges under andra resultatet, första stycket i punkt a, denna artikel, i den utsträckning företaget försäkrar dödsfallsrisk.

Artikel 20

1. En tredjedel av minsta solvensmarginalen, fastställd enligt artikel 19, skall utgöra garantifonden. Om inte annat följer av punkt 2 skall minst 50 % av fonden utgöras av poster enligt artiklarna 18.1 och 18.2.

2. a) Garantifonden skall dock uppgå till minst 800 000beräkningsenheter.

b) Varje enskild medlemsstat får föreskriva att minimistorleken för garantifonden får nedsättas till 600 000 beräkningsenheter, när det gäller ömsesidiga och liknande institut samt tontiner.

c) Beträffande sådana ömsesidiga institut som avses i artikel 3.2, andra strecksatsen, andra meningen, för vilka detta direktiv gäller, samt i fråga om tontiner, får varje medlemsstat medge att den minsta garantifonden bestäms till 100 000 beräkningsenheter, med en stegvis ökning upp till det i punkt b angivna beloppet genom inbetalningar av 100 000 beräkningsenheter varje gång premierna ökar med 500 000 beräkningsenheter.

d) Den minsta garantifond som avses i a, b och c skall utgöras av de poster som anges i artiklarna 18.1 och 18.2.

▼B

3. Ömsesidiga institut som avser att utvidga sin verksamhet enligt artikel 8.2 eller artikel 10 får göra detta endast om de omedelbart uppfyller villkoren i punkt 2 a och b i denna artikel.

Artikel 21

1. Medlemsstaterna skall inte föreskriva några regler för valet av de tillgångar som inte ingår i de tekniska resurser som avses i artikel 17.

2. Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 17.2, artikel 24.1 och 24.3 samt artikel 26.1 sista stycket, får medlemsstaterna inte begränsa försäkringsföretagets fria förfogande över de tillgångar, vare sig lös eller fast egendom, som ingår i den auktoriserade rörelsens förmögenhet.

3. Dessa bestämmelser skall inte utgöra hinder för sådana åtgärder som medlemsstaterna är berättigade att vidta i egenskap av ägare till eller deltagare i försäkringsföretag, förutsatt att bestämmelserna enligt artikel 17.2 följs i det land där verksamheten bedrivs och att försäkringstagarnas intressen tillgodoses.

Artikel 22

1. Medlemsstaterna får inte föreskriva att försäkringsföretag skall avstå från någon del av sin försäkringsverksamhet enligt artikel 1 till en eller flera organisationer angivna i nationell lag.

2. a) Italien får, som ett undantag, fortsätta att kräva att företag etablerade inom dess territorium skall avstå en del av sin försäkringsverksamhet till Istituto Nazionale di Assicurazioni, under förutsättning att

   — omfattningen av detta obligatorium inte på något sätt utvidgas i förhållande till vad som gällde vid tiden för anmälan av detta direktiv,

   — när det vid fastställandet av den andel som obligatoriskt skall avstås tas hänsyn till den tid under vilken agenturen eller filialen varit etablerad i Italien, hänsyn även tas till det totala antalet räkenskapsår under vilka företaget bedrivit de slag av försäkringsverksamhet som avses i artikel 1 inom den medlemsstat där dess huvudkontor är beläget. I sådana fall skall den behöriga myndigheten i den medlemsstaten utfärda ett intyg enligt bestämmelserna i artikel 10.1 b för hela den tid under vilken företaget bedrivit verksamhet inom ifrågavarande försäkringsklasser.

   b) Denna fråga skall bli föremål för fortsatt behandling i ett andra direktiv om samordning av medlemsstaternas lagstiftning om livförsäkring och bestämmelser avsedda att underlätta ett effektivt utövande av friheten att tillhandahålla tjänster.

Artikel 23

1. Varje medlemsstat skall ålägga varje försäkringsföretag vars huvudkontor är beläget inom dess territorium att årligen förete ett bokslut över hela verksamheten, som utvisar företagets ekonomiska ställning och solvens.

2. Medlemsstaterna skall ålägga företag som bedriver verksamhet inom deras territorium att periodiskt inge redovisningar tillsammans med statistisk dokumentation som behövs för utövande av tillsyn. Behöriga tillsynsmyndigheter skall utväxla sådan information och dokumentation som behövs för tillsynen.

Artikel 24

1. Om ett företag inte följer bestämmelserna i artikel 17, får tillsynsmyndigheten i det land där företaget bedriver sin verksamhet, efter att ha underrättat tillsynsmyndigheterna i det land där företagets huvudkontor är beläget om sin avsikt, förbjuda företaget att fritt förfoga över sina tillgångar i detta land.

2. I syfte att återställa finansiell stabilitet i ett företag vars solvensmarginal underskrider det minimum som föreskrivs i artikel 19, skall tillsynsmyndigheten i det land där företagets huvudkontor är beläget begära att det upprättas en plan för att återställa en sund finansiell ställning och att denna plan överlämnas till myndigheten för godkännande.

▼B

3. Om företagets solvensmarginal underskrider värdet av den i artikel 20 angivna garantifonden, eller om denna inte längre är upprättad enligt den artikeln, skall tillsynsmyndigheten i det land där företagets huvudkontor är beläget begära att företaget överlämnar till myndigheten för dess godkännande en plan avseende kortfristig finansiering.

Myndigheten får vidare inskränka ett företags rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall i sådant fall informera tillsynsmyndigheterna i andra medlemsstater inom vars territorier företaget är auktoriserat, varpå dessa myndigheter på den förstnämnda myndighetens begäran skall vidta samma åtgärder.

4. I de situationer som nämns i punkterna 1 och 3 får de behöriga tillsynsmyndigheterna dessutom vidta alla åtgärder som behövs till skydd för försäkringstagarnas intressen.

5. Tillsynsmyndigheterna i de medlemsstater inom vars territorier företaget är auktoriserat skall samarbeta i syfte att genomföra vad som föreskrivs i punkterna 1—4.

Artikel 25

1. Varje medlemsstat skall bereda ett försäkringsföretag möjlighet att helt eller delvis överlåta sitt försäkringsbestånd, förutsatt att det övertagande företaget med hänsyn till överlåtelsen innehar en erforderlig solvensmarginal.

De behöriga tillsynsmyndigherna skall samråda innan en sådan överlåtelse godkänns.

2. När den behöriga tillsynsmyndighetens tillstånd erhållits, skall överlåtelsen gälla gentemot berörda försäkringstagare.

AVSNITT C

Återkallande av auktorisation

Artikel 26

1. Den auktorisation som beviljats av en behörig tillsynsmyndighet i den medlemsstat inom vars territorium företagets huvudkontor ligger kan återkallas av myndigheten om företaget

a) inte längre uppfyller villkoren för etablering,

b) inte inom angiven tid kunnat vidta de åtgärder som fastställts i en sådan plan som omnämns i artikel 24,

c) allvarligt åsidosätter de skyldigheter företaget har enligt nationella bestämmelser.

När en auktorisation återkallas, skall tillsynsmyndigheten i den stat där företagets huvudkontor finns anmäla detta till tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater, som beviljat företaget auktorisation, varpå företagets auktorisation skall återkallas även i dessa stater. Tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där huvudkontoret finns skall, i samarbete med berörda tillsynsmyndigheter, vidta alla erforderliga åtgärder till skydd för försäkringstagarnas intressen och särskilt inskränka företagets rätt till fritt förfogande över sina tillgångar, om en sådan inskränkning inte redan föreskrivits enligt bestämmelserna i artikel 24.1 andra stycket och artikel 24.3.

2. En auktorisation som beviljats för en agentur eller filial till ett företag vars huvudkontor är beläget i en annan medlemsstat kan återkallas, om agenturen eller filialen

a) inte längre uppfyller villkoren för etablering,

b) allvarligt åsidosätter sina skyldigheter enligt gällande bestämmelser i den stat där verksamheten bedrivs, speciellt med avseende på upprättandet av sådana reserver som anges i artikel 17.

Innan en auktorisation återkallas skall tillsynsmyndigheterna i den stat där verksamheten bedrivs samråda med tillsynsmyndigheten i det land där huvudkontoret finns. Om de finner det nödvändigt att avbryta agenturens eller filialens verksamhet innan ett sådant samråd genomförts, skall tillsynsmyndigheten i det land där huvudkontoret finns omedelbart underrättas om detta.

▼B

3. Varje beslut att återkalla en auktorisation eller att avbryta en verksamhet skall åtföljas av en närmare motivering och ges företaget till känna.

Varje medlemsstat skall se till att ett sådant beslut kan göras till föremål för domstolsprövning.

AVDELNING III

REGLER FÖR INOM GEMENSKAPEN ETABLERADE AGENTURER ELLER FILIALER TILL FÖRETAG MED HUVUDKONTOR UTANFÖR GEMENSKAPEN

Artikel 27

1. Varje medlemsstat skall föreskriva auktorisation för företag vars huvudkontor är beläget utanför gemenskapen och som vill driva sådan verksamhet som avses i artikel 1.

2. En medlemsstat får bevilja auktorisation om företaget uppfyller minst följande villkor:

a) Det har rätt enligt sitt eget lands lag att utöva försäkringsverksamhet som sägs i artikel 1.

b) Det etablerar en agentur eller en filial inom medlemsstatens territorium.

c) Det förbinder sig att på den plats där agenturen eller filialen är belägen föra till verksamheten hänförliga räkenskaper samt att där förvara alla handlingar som hör till verksamheten.

d) Det utser ett ombud som skall godkännas av behöriga myndigheter.

e) Det innehar tillgångar i den stat där verksamheten bedrivs av en storlek som motsvarar minst hälften av det i artikel 20.2 a föreskrivna minimibeloppet för garantifonden och deponerar en fjärdedel av detta minimibelopp som säkerhet.

f) Det förbinder sig att hålla en solvensmarginal som motsvarar kraven i artikel 29.

g) Det företer en verksamhetsplan enligt bestämmelserna i artikel 11.1 och 11.2.

Artikel 28

Medlemsstaterna skall ålägga företagen att avsätta tillräckliga sådana reserver som avses i artikel 17 till täckning av försäkringsförpliktelser inom respektive lands territorium. Medlemsstaterna skall se till att agenturen eller filialen har tillgångar som motsvarar sådana reserver och som, i den utsträckning medlemsstaten så kräver, är valutamatchande.

Den lag som gäller i respektive medlemsstat skall tillämpas vid beräkningen av sådana reserver, vid fastställandet av placeringsslag och vid värderingen av tillgångarna, samt där så erfordras, vid fastställande av i vilken utsträckning tillgångarna får användas för dessa reserver.

Medlemsstaten skall föreskriva att de tillgångar som svarar mot dessa reserver skall finnas inom dess territorium. Dock skall bestämmelserna i artikel 17.3 gälla.

Artikel 29

1. Varje medlemsstat skall ålägga inom sitt territorium etablerade agenturer eller filialer att hålla en solvensmarginal i form av sådana tillgångar som anges i artikel 18. Minsta solvensmarginalen skall beräknas i enlighet med artikel 19. Vid beräkning av marginalen skall dock hänsyn tas endast till den av agenturen eller filialen bedrivna verksamheten.

2. En tredjedel av solvensmarginalen skall utgöra garantifonden.

Denna garantifond får dock inte vara mindre än hälften av det minimibelopp som föreskrivs i artikel 20.2 a. Den initialdeposition som skall göras enligt artikel 27.2 e skall inräknas i garantifonden.

Garantifonden och dess minsta volym skall vara sammansatt enligt bestämmelserna i artikel 20.

▼B

3. De tillgångar som motsvarar minsta solvensmarginalen skall till minst ett belopp motsvarande garantifonden finnas i den medlemsstat där verksamheten bedrivs och utöver detta inom gemenskapen.

Artikel 30

1. Företag som har ansökt om eller beviljats auktorisation i mer än en medlemsstat kan ansöka om följande förmåner, som får medges endast gemensamt.

a) Den solvensmarginal som anges i artikel 29 skall beräknas på grundval av hela den verksamhet som företaget bedriver inom gemenskapen, varvid hänsyn skall tas endast till den verksamhet som utövas av samtliga agenturer eller filialer etablerade inom gemenskapen.

b) Den deposition som krävs enligt artikel 27.2 e skall göras endast i en av de berörda medlemsstaterna.

c) De tillgångar som motsvarar garantifonden får lokaliseras till vilken som helst av de medlemsstater där företaget bedriver verksamhet.

2. En ansökan om förmåner enligt punkt 1 skall göras hos de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna. I ansökningen skall den myndighet anges som i framtiden skall utöva tillsyn av de inom gemenskapen etablerade filialernas eller agenturernas soliditet med avseende på deras samlade verksamhet. Företagets val av myndighet skall motiveras. Depositionen skall göras i den medlemsstaten.

3. Förmånerna enligt punkt 1 får beviljas endast om de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater som tillställts en ansökan medger detta. Förmånerna skall börja gälla från och med det datum då den utvalda tillsynsmyndigheten meddelar de övriga tillsynsmyndigheterna att den åtar sig att övervaka de inom gemenskapen etablerade agenturernas eller filialernas soliditet med avseende på deras samlade verksamhet.

Den utvalda tillsynsmyndigheten skall från de övriga medlemsstaterna erhålla den information som behövs för tillsynen av den samlade soliditeten för de agenturer och filialer som etableras inom deras territorium.

4. På begäran av en eller flera av de berörda medlemsstaterna skall de enligt denna artikel beviljade förmånerna återkallas samtidigt av alla berörda medlemsstater.

Artikel 31

1. a) Om inte annat följer av vad som föreskrivs i b får agenturer och filialer som avses i denna avdelning inte samtidigt inom en viss medlemsstat bedriva sådan verksamhet som anges i bilagan till det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring och sådan verksamhet som omfattas av detta direktiv.

b) Om inte annat följer av vad som föreskrivs i c får medlemsstaterna bestämma att de agenturer och filialer som avses i denna avdelning och som vid tiden för anmälan av detta direktiv samtidigt bedriver båda verksamhetsformerna i en medlemsstat får fortsätta med detta, förutsatt att det för varje verksamhetsform upprättas en särskild förvaltning i enlighet med artikel 14.

c) Varje medlemsstat som med stöd av artikel 13.6 a och b föreskriver att försäkringsföretag etablerade inom dess territorium skall upphöra med samtidigt bedrivande av de verksamhetsgrenar inom vilka de var verksamma vid tiden för anmälan av detta direktiv, skall ställa detta krav även på agenturer och filialer som avses i denna avdelning och som är etablerade inom dess territorium och samtidigt bedriver båda verksamhetsformerna där.

d) Medlemsstaterna får föreskriva att de agenturer och filialer som avses i denna avdelning och vars huvudkontor samtidigt bedriver båda verksamhetsformerna, och som i en medlemsstat vid tiden för anmälan av detta direktiv enbart bedriver sådan verksamhet som omfattas av detta direktiv, får fortsätta med sin verksamhet där. Om företaget önskar bedriva sådan verksamhet som anges i det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring inom samma territorium, får det endast genom ett dotterföretag bedriva den verksamhet som avses i detta direktiv.

▼B

2. Artiklarna 23 och 24 skall också tillämpas på agenturer och filialer som avses i denna avdelning.

Vid tillämpning av artikel 24 skall den tillsynsmyndighet som övervakar den samlade soliditeten för agenturer eller filialer ges samma ställning som tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där huvudkontoret är beläget.

3. Om den i artikel 30.2 nämnda myndigheten återkallar en auktorisation, skall myndigheten anmäla detta till tillsynsmyndigheterna i de övriga medlemsstater där företaget bedriver verksamhet, varpå dessa skall vidta de åtgärder som behövs. Om skälet till att återkalla auktorisationen är att solvensmarginalen beräknad enligt artikel 30.1 a är otillräcklig, skall tillsynsmyndigheterna i de andra berörda medlemsstaterna också återkalla sina auktorisationer.

Artikel 32

Gemenskapen får genom avtal som med stöd av fördraget träffas med ett eller flera tredje länder, och på villkor om reciprocitet, medge tillämpning av bestämmelser som avviker från bestämmelserna i detta avsnitt, för att garantera ett tillfredsställande skydd för försäkringstagarna inom medlemsstaterna.

AVDELNING IV

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH ANDRA BESTÄMMELSER

Artikel 33

1. Medlemsstaterna skall medge företag som avses i avdelning II, vilka vid tidpunkten för ikraftträdandet av de bestämmelser genom vilka detta direktiv genomförs tillhandahåller försäkring i en eller flera av de försäkringsklasser som anges i bilagan, en tid av fem år fr.o.m dagen för anmälan av detta direktiv för att kunna uppfylla vad som krävs enligt artiklarna 18, 19 och 20.

2. Medlemsstaterna får dessutom

a) medge företag som avses i punkt 1, vilka vid utgången av femårsperioden inte fullt ut uppnått föreskriven solvensmarginal, en ytterligare frist på högst två år, om företaget enligt artikel 24 meddelat tillsynsmyndigheten för dess godkännande de åtgärder som företaget avser att vidta,

b) för de företag som avses i punkt 1 dock ej ömsesidiga institut som avses i artikel 3.2 andra strecksatsen, andra meningen och som vid utgången av den angivna femårsperioden inte har en solvensmarginal beräknad enligt artikel 19, vilken utan avdrag för återförsäkring uppgår till den minsta garantifond som avses i artikel 20.2 a och b, medge undantag från kravet att garantifonden skall inrättas före utgången av det räkenskapsår då solvensmarginalen uppnår detta minimibelopp.

   Det uppskov som sålunda medges företag att upprätta en minsta garantifond får i inget fall överstiga tio år räknat från dagen för anmälan av detta direktiv.

3. De företag som vill utvidga verksamheten enligt artikel 8.2 eller artikel 10, får göra detta endast under förutsättning att de omgående följer bestämmelserna i detta direktiv.

4. Ett företag som har en annan associationsform än vad som anges i artikel 8 kan under en tid av tre år från anmälan av detta direktiv fortsätta att bedriva sin nuvarande verksamhet i den form företaget har vid tidpunkten för sådan anmälan. Företag som etableras i Storbritannien ”by Royal Charter” eller ”by private Act” eller ”by special Public Act” får under obegränsad tid fortsätta att bedriva verksamhet i oförändrad form.

Berörda medlemsstater skall göra upp en förteckning över sådana företag och översända den till övriga medlemsstater och kommissionen.

5. Företag som enligt sitt ändamål bedriver livförsäkringsverksamhet och insättarverksamhet får fortsätta med dessa verksamhetsgrenar, dock att insättarverksamheten måste upphöra inom tre år från dagen för anmälan av detta direktiv. Med avvikelse från detta får ”Caisse générale d’épargne et de

▼B

retraite (CGER)/Algemene Spoor- en Lifrentekas (ASLK)" i Belgien, sammanslutningar registrerade enligt "the Friendly Societies Acts" i Storbritannien och "Banca nazionale delle communicazioni" i Italien fortsätta den verksamhet de bedrev vid anmälan av detta direktiv.

6. Företag som samtidigt bedriver båda verksamhetsformerna på de villkor som anges i artikel 13 skall medges en frist av fem år från och med dagen för anmälan av detta direktiv för att uppfylla bestämmelserna i artikel 14.

7. På begäran av företag som uppfyller kraven i artiklarna 17—20 skall medlemsstaterna upphöra att tillämpa bestämmelser som innebär restriktioner som avser bl.a. pantsättning, deposition eller ställande av säkerhet.

Artikel 34

Medlemsstaterna skall tillåta agenturer eller filialer som avses i avdelning III och som vid ikraftträdandet av bestämmelserna för genomförandet av detta direktiv bedriver verksamhet inom en eller flera av de i bilaga 1 angivna försäkringsklasserna och inte utvidgar verksamheten på sätt som avses i artikel 10.2, en frist på högst fem år från dagen för anmälan av detta direktiv att uppfylla villkoren enligt artikel 29.

Artikel 35

När ett dotterföretag etableras enligt artikel 13.5, får minsta garantifonden utgöras till hälften av en oåterkallelig finansiell garanti från moderföretaget, dock på följande villkor:

a) Moderföretaget skall äga minst 95 % av dotterföretagets aktiekapital,

b) icke inbetalt aktiekapital får inte ingå i den hälft av den minsta garantifonden som inte täcks av den oåterkalleliga finansiella garantin, och

c) moderföretaget skall uppfylla de finansiella villkoren i både det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring och i detta direktiv, varvid medel som svarar mot garantibeloppet inte får anses utgöra en del av moderföretagets fria tillgångar.

Dotterföretag får utnyttja denna möjlighet under en tid av sju år från den dag det medgavs. Under denna tid och senast från och med tredje året skall dotterföretaget gradvis ersätta moderföretagets garanti med fria tillgångar; dotterföretaget skall för detta ändamål ge in en plan till den behöriga tillsynsmyndigheten för godkännande, tillsammans med ansökan om auktorisation.

Artikel 36

Under en tid som utlöper vid ikraftträdandet av ett avtal ingånget med tredje land enligt artikel 32 och senast vid utgången av en tidsfrist på fyra år efter dagen för anmälan av detta direktiv, får varje medlemsstat, till förmån för företag hemmahörande i vederbörande tredje land och etablerade inom medlemsstatens territorium, fortsätta att tillämpa de bestämmelser som gällde för dessa företag den 1 januari 1979 med avseende på valutamatchande tillgångar och de tekniska reservernas, inklusive premiereservens, lokalisering, förutsatt att anmälan görs till de övriga medlemsstaterna och kommissionen samt att gränserna för de lättnader som medges enligt artikel 17.2 till förmån för de av medlemsstaternas företag som etablerats inom territoriet inte överskrids.

Artikel 37

1. När ett värdland av sina egna medborgare kräver vandelsintyg eller bevis om att de inte varit försatta i konkurs, skall medlemsstaten, när det gäller medborgare i andra medlemsstater, som tillräckligt bevis godta ett utdrag ur kriminalregistret eller, i avsaknad därav, motsvarande handlingar, utfärdade av en behörig rättslig eller administrativ myndighet i den medlemsstat där utlänningen har medborgarskap eller senast har uppehållit sig och som visar att dessa krav är tillgodosedda.

2. Om den medlemsstat där utlänningen har medborgarskap eller senast har uppehållit sig inte utfärdar sådana handlingar som avses i punkt 1, får dessa ersättas av en förklaring under ed eller, i stater där inga bestämmelser om edgång finns, av en försäkran av vederbörande inför en behörig rättslig eller

▼B

administrativ myndighet eller, i förekommande fall, inför en notarie i den medlemsstat där utlänningen har medborgarskap eller senast har uppehållit sig, varpå myndigheten eller notarien utfärdar ett intyg om edgång eller avgiven försäkran. En förklaring beträffande frihet från konkurs får också avges inför en behörig näringsorganisation i samma land.

3. Handlingar som utfärdas i enlighet med punkt 1 eller 2 får vid ingivandet inte vara äldre än tre månader.

4. Medlemsstaterna skall inom 18 månader från dagen för anmälan av detta direktiv utse de myndigheter och organisationer som skall ha behörighet att utfärda handlingar som avses i punkterna 1 och 2 och skall genast underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Inom samma tidsfrist skall varje medlemsstat underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de myndigheter och organisationer till vilka de i denna artikel nämnda handlingarna skall ges in till stöd för en ansökan att inom ifrågavarande medlemsstat bedriva sådan verksamhet som avses i artikel 1.

AVDELNING V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 38

Kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter skall ha ett nära samarbete i syfte att underlätta tillsynen av direkt försäkringsrörelse inom gemenskapen och vid uppföljningen av de svårigheter som kan uppkomma vid tilllämpningen av detta direktiv.

Artikel 39

1. Inom en tid av sex år från dagen för anmälan av detta direktiv skall kommissionen till rådet överlämna en rapport över verkningarna på försäkringsmarknaden i medlemsstaterna av de finansiella krav som föreskrivs i detta direktiv. Om så behövs skall kommissionen till rådet överlämna interimsrapporter före utgången av den övergångsperiod som anges i artikel 33.1.

2. Efter en tid av tio år från anmälan av detta direktiv skall kommissionen till rådet överlämna en rapport om den verksamhet som bedrivits av de två slag av företag som omfattas av detta direktiv, dvs. företag som samtidigt bedriver verksamhet inom de försäkringsgrenar som behandlas i det första samordningsdirektivet för annan försäkring än livförsäkring och verksamhet som omfattas av detta direktiv samt företag som endast bedriver sådan verksamhet som omfattas av detta direktiv.

3. Rådet skall på förslag av kommissionen vartannat år göra en granskning och vid behov ompröva de belopp som i detta direktiv uttrycks i beräkningsenheter, varvid den ekonomiska och monetära utvecklingen inom gemenskapen skall beaktas. Kommissionen skall till rådet överlämna sitt första förslag i detta avseende samtidigt med ett förslag rörande annan försäkring än livförsäkring enligt artikel 3 i direktiv 76/580/EEG ([1]) och senast fyra år efter anmälan av detta direktiv.

Artikel 40

Medlemsstaterna skall inom 18 månader från anmälan av detta direktiv ändra sina nationella bestämmelser så att de överensstämmer med direktivet och skall genast underrätta kommissionen om detta. De ändrade bestämmelserna skall, om inte annat följer av artiklarna 33—36, tillämpas inom 30 månader från dagen för anmälan av detta direktiv.

Artikel 41

Efter anmälan av detta direktiv skall medlemsstaterna se till att till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i lagar och andra författningar som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

([1]) EGT nr L 189, 13.7.1976, s. 13.

▼B

Artikel 42

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

▼B

BILAGA

Försäkringsklasser

I. Försäkring som avses i artikel 1.1 a, b och c med undantag för de som anges i II och III.

II. Försäkring som utfaller vid äktenskaps ingående, försäkring som utfaller vid födelsen.

III. Försäkring som avses i artikel 1.1 a och b och som är anknuten till investeringsfonder.

IV. ”Permanent health insurance” som avses i artikel 1.1 d.

V. Tontiner som avses i artikel 1.2 a.

VI. Verksamhet avseende ”capital redemption” som avses i artikel 1.2 b.

VII. Förvaltning av pensionsfonder som avses i artikel 1.2 c och d.

VIII. Verksamhetsformer som avses i artikel 1.2 e.

IX. Verksamhetsformer som avses i artikel 1.3.